

Čís. 5942.

Ke skutkové podstatě zločinu podle druhé věty § 104 tr. zák.

Pod skutkovou podstatu přečinu úplatkářství a nikoli zločinu podle § 105 tr. zák. lze podřadit poskytování darů za účelem upuštění od různých výtek výhradně tehdy, jsou-li tyto výtky bezdůvodné.

Pod sankci § 104 tr. zák. nespadá přijímání darů p o skončeném úředním jednání.

Poskytování darů p o skončeném úředním jednání, při němž měl dotčený úředník podle úmyslu strany projevit stranickost, tedy ani poskytování darů jako odměny za to, že stranický úkon b y l proveden, nespadá pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. zák., ale pod skutkovou podstatu přečinu podle § 2 zák. č. 278/1924 Sb. z. a n.

V poskytnutí daru úředníku v době, kdy úřad již rozhodl o věci, lze spatřovati zločin podle § 105 tr. zák. pouze tenkrát, pokud je tu ještě jakákoli možnost dalšího spolupůsobení na konečném rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm II 279/36.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečn^í stížnosti obžalovaných A., B., C. a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byli uznáni vinnými obžalovaní A. zločiny podle §§ 104, 181 tr. z. a přečinem podle § 3 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., C. zločinem podle § 105 tr. z. a B. zločinem podle §§ 5, 105 tr. z., naproti tomu obžalovaní D., E., F., G., H. a Ch. podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštění obžaloby pro zločin podle § 105, resp. §§ 5, 105 tr. z., a obžalovaní B. a C. částečně zproštění obžaloby pro tytéž trestné činy, — mimo jiné — takto právem: Zmatečn^í stížnost obžalovaného A., pokud směřuje proti rozsudkovému výroku odsuzujícímu ho pro zločiny podle §§ 104, 181 tr. z., se zamítá. — — — — Naproti tomu se zmatečn^í stížnosti státního zastupitelství částečně vyhovuje, rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný A. uznán vinným přečinem podle § 3 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., jakož i rozsudkový výrok, pokud jím byli podle § 259, č. 2 tr. ř. osvobozeni: obžalovaný E. od obžaloby pro zločin svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. z. a obžalovaní D., F., G., H. a Ch. od obžaloby pro zločin spoluviny na svádění ke zneužití moci úřední podle §§ 5, 105 tr. z., se jako zmatečn^í zrušuje. Zmatečn^í stížnosti obžalovaného C. se částečně vyhovuje a rozsudkový výrok, pokud tohoto obžalovaného uznal vinným, že zločin podle § 105 tr. z. spáchal poskytováním darů ve výši nejméně 206.300 Kč A-ovi během stavby, se zrušuje. Podle § 290 tr. ř. se zrušuje rozsudek ve výroku, pokud jím byl obžalovaný B. uznán vinným zločinem spoluviny na právě uvedeném zlém skutku obžalovaného A., jakož i ve výroku, pokud jím byl obžalovaný A. uznán vinným, že se zločinu podle § 104 tr. z. dopustil přijetím daru 206.300 Kč během stavby. — —

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle č. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká zmatečn^í stížnost obžalovaného A. rozsudku předně nesprávnost názoru nalézacího soudu, že se ke skutkové podstatě zločinu podle § 104, druhé věty tr. z. nevy-

žaduje, aby došlo ke stranictví, při čemž zmateční stížnost poukazuje jednak na doslovné znění druhé věty § 104 tr. z.: » kdo se tím při obstarávání svých prací úředních k nějakému stranictví svěsti dá«, jednak na názor zastávaný v literatuře Lammaschem a Fingerem, podle nichž ke skutkové podstatě zločinu podle § 104, druhé věty tr. z. je nezbytně třeba, aby ke stranickému úkonu skutečně došlo. Rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 1781 Sb. n. s., o které nalézací soud opírá svůj právní závěr, označuje zmateční stížnost za ojedinělé a nesměrodatné, ježto prý se toto rozhodnutí vztahuje na čin spáchaný před platností zákona o úplatkářství, kterého nejvyšší soud nemohl tehdy ještě použít.

Zmateční stížnost však přehlíží, že cit. rozhodnutí č. 1781 Sb. n. s., v němž nejvyšší soud vyslovil právní názor, že trestný čin uvedený v druhé větě § 104 tr. z. je dokonán již přijetím daru (výhody), po případě slibu jeho, přijal-li jej úředník v úmyslu vykonávat svůj úřad stranicky, třeba by ještě ke stranickému úřednímu výkonu nedošlo, je shodné s rozhodnutím býv. vid. nejv. soudu č. 2775 vid. sb., jehož se také dovolává. Je proto nesprávný názor zmateční stížnosti, že jde o rozhodnutí ojedinělé.

Nejvyšší soud se v rozhodnutí č. 1781 Sb. n. s. vypořádal s opačným názorem zastávaným Lammaschem a Fingerem, tímto ovšem teprve ve druhém vydání jeho díla, a odůvodnil zevrubně jak ze znění, tak i z účelu a ducha zákona, že jádro a podstata trestné činnosti uvedené ve druhé větě § 104 tr. z., zde v úvaahu přicházející, spočívá v samém přijetí daru, že stejně jako v první větě § 104 tr. z. je trestný čin dokonán již pouhým přijetím daru a že tedy skutková podstata jmenovaného zločinu zůstává nedotčena i v tom případě, když později z rozhodnutí strany samé k úřednímu jednání nedojde.

Z toho, že se nejvyšší soud k odůvodnění uvedeného výkladu § 104 tr. z. dovolává také obsahu zákona o úplatkářství, nemůže zmateční stížnost dovozovati, že nejvyšší soud dospěl k takovému výkladu § 104 tr. z. jen proto, že nemohl na souzený případ použití zákona o úplatkářství; stačí poukázat na čl. IX uvoz. zákona k tr. zák., který by byl naopak zavazoval soud, aby na trestný čin, ač spáchaný před platností tohoto nového zákona, použil tohoto zákona, jen když tento nový zákon v době rozhodování již platil, čemuž tak v době vynesení rozhodnutí nejvyššího soudu č. 1781 Sb. n. s., t. j. dne 6. listopadu 1924 skutečně bylo.

Mimo to je nahoře uvedený a nejvyšším soudem v rozhodnutí č. 1781 Sb. n. s. zastávaný výklad ustanovení § 104 — druhé věty — tr. z. sdílen i novější literaturou, a to především Miříčkou (Trestní právo hmotné, str. 235 a 236) a Kallabem (Trestní právo hmotné, str. 165), jakož i Altmanem-Jakobem (Trestní právo rakouské I., str. 312, 313), byť i ze starší literatury zastávali opačný názor vedle zmíněných již Lammasche a Fingera též Storch (str. 502) a Herbst (str. 265).

Na tomto právě uvedeném výkladu druhé věty § 104 tr. z. setrval nejvyšší soud jako zrušovací soud i v rozhodnutí č. 5798 Sb. n. s., kde výslovně ještě podotkl, že strohým výkladem zákona v tom smyslu, že

zločin pasivního uplácení je dokonán teprve stranickým obstaráváním prací úředních, tedy výkladem, jaký zastává zmáteční stížnost a jí dovolávaná část literatury, unikala by trestní sankci značná část této zločinné činnosti, tak těžce ohrožující čistotu a spolehlivost státní správy, a to právě část nejzávažnější pro obtíže postihnutelnosti. Vždyť povaha úředního úkonu ve velkém počtu myslitelných případů vůbec nedovoluje přezkoumání a důkazu, že a pokud stranictví bylo projevono a nastalo. Pokud v této souvislosti obhájce uplatňoval, že právě obtíže postižitelnosti případů, kde ke skutečnému stranictví ještě nedošlo, vedly k utvoření zákona č. 178/1924 Sb. z. a n. a že je proto vyloučeno míti k nim zření při výkladu § 104 tr. z., stačí poukázati na úvahy v rozhodnutí č. 5798 Sb. n. s. o vzájemném poměru ustanovení §§ 104, 105 tr. z. a zákona č. 178/1924 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nemá v důsledku toho nejmenší příčiny, aby se odchýlil od svého stanoviska zaujatého v rozhodnutí č. 1781 Sb. n. s., jehož správnost nepodařilo se zmáteční stížnosti vyvrátiti. K vývodům zmáteční stížnosti, že by při stanovisku zrušovacím soudem zastávaném šlo proti zásadě § 11 tr. z. o trestání pouhé myšlenky nebo pouhého vnitřního zamýšlení, se podotýká, že předmět skutkové podstaty zločinu podle § 104, druhá věta tr. z. je podle tohoto stanoviska vnější počin, záležející v braní darů ve věcech úředních za předpokladu onoho vnitřního úmyslu, o němž byla řeč.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti ani, pokud namítá s hlediska téhož zmatku podle § 281, č. 9 a) tr. ř., že není opodstatněna subjektivní stránka inkriminovaného zločinu.

Je sice správné, že se ke skutkové podstatě zločinu podle § 104, druhý případ tr. z. vyžaduje, aby úředník přijal dar (výhodu, po případě slib) v úmyslu, aby vykonával svůj úřad stranicky, t. j. aby konal své úřední práce ve prospěch nebo na škodu strany jinak, než by podle své povinnosti konati měl, zejména tím způsobem, že se buď přímo nebo nepřímo proti svým povinnostem zasazuje o zájmy některé strany, nebo že vůči ní projevuje i jen pouhou stranickou blahovůli, tedy když se při vyřizování věcí spadajících do oboru nebo působnosti jeho úřadu nedá vésti výhradně důvody věcnými a právními, nýbrž bere naopak při výkonu svého úřadu zřetel na subjektivní momenty s podstatou věci souvisící, totiž najmě zřetel na přijatý nebo slíbený dar, a porušuje takto zásadu rovnosti stran vůči zákonům a úřadům, i když konečné rozhodnutí neodporuje určitému předpisu zákona. Jelikož ke splnění skutkové podstaty zločinu podle § 104, druhé věty tr. z. nežádá zákon více než přijetí darů v úmyslu vyhověti intencím dárcovým, nebylo třeba, aby rozsudek zjišťoval, zda došlo ke skutečnému stranickému úkonu, a jsou proto bezpodstatné výtky zmáteční stížnosti, poukazující na tento nedostatek zjištění. V důsledku toho a vzhledem k uvedenému výkladu skutkové podstaty zločinu podle § 104, druhé věty tr. z., není zde ani zmáteční stížností tvrzeného rozporu, když nalézací soud uznává obžalovaného vinným zločinem podle druhé věty § 104 tr. z., ač výslovně praví, že se obžalovaný nemusil dopustiti skutečného stranictví.

Úmysl ke skutkové podstatě zločinu podle druhé věty § 104 tr. z. potřebný, t. j. úmysl směřující k přijetí daru neb slibu k účelu stranictví, plyne ze zjištění nalézacího soudu, jimiž nalézací soud jednak u daru 15.000 Kč proti opačnému tvrzení C. výslovně vylučuje, že se A. mohl subjektivně domnívat, že jde o odměnu za rady udělované C-ovi, a že A-ovi musilo býti zřejmo, že jak dar 15.000 Kč, tak i slib odměny 1 a 1/2 % směřovaly k tomu, aby firmě byla získána jeho stranická přízeň, a ze zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný po slovech C., že by 1 a 1/2 % dal tomu, kdo by stavbu jeho firmě získal, nabídku tu přijal a pak přijímal i peníze.

Na věci nic nemění, že nabídka 1 a 1/2 % odměny byla přijata mlčky, když z následujícího přijímání darů jako plnění slibu a z předchozího přijetí daru 15.000 Kč plyne nepochybně, že jak dar 15.000 Kč, tak i slib 1 a 1/2 % odměny byly přijaty tak, jak byly spoluobžalovaným C. dávány, aby totiž obžalovaný A. při zadávání stavby firmu protežoval, aby se pro její zájmy exponoval, aby firma dostala obžalovaného na svou stranu a získala si jeho stranickou přízeň, jak rozsudek výslovně zjišťuje, tedy v úmyslu stranickém. Poukazuje-li zmáteční stížnost na to, že obžalovaný A. vzhledem k tomu, že neseděl v zadávací komisi sám, nemohl pojmouti úmysl straniti, dlužno jí připomenouti, že zločinu podle § 104 tr. z. se dopouští nejen úředník, který rozhodnutí sám činí, nýbrž i ten, který je připravuje ať již referátem nebo konceptem, a tudíž tím spíše onen úředník, který spolurozhoduje. Rozsudek pak výslovně zjišťuje, že obžalovaný A. byl referentem v zadávací komisi, tedy zjišťuje takovou úřední činnost, kterou zákon v § 104 tr. z. má na mysli. — — —

Nalézací soud neshledává ve zjištěném poskytování darů ve výši nejméně 206.300 Kč A-ovi, pokud se týče v opatřování prostředků a v pomáhání neb ve spoluvíně na poskytování těchto darů z prostředků konsorcia zažalovanou skutkovou podstatu zločinu podle § 105, pokud se týče §§ 5 a 105 tr. z., nýbrž pouze přečin podle § 2 zák. o úplatkářství, pokud se týče podle § 5 tr. z. a § 2 zák. o úplatkářství, — který však vzhledem k uplynutí doby je již promlčen — proto, že dospěl k závěru, že jmenovaným obžalovaným bylo pouze známo, že dary ve jmenované výši byly A-ovi poskytovány jenom za tím účelem, aby byly odstraněny t. zv. »šikany«.

Tu uvádí zmáteční stížnost s hlediska zmatku podle § 281, č. 10, správně 9 a), t. ř. výstižně, že pod předpisy zákona o úplatkářství lze zařaditi jen ony případy, které nelze vůbec zahrnouti do skutkových podstat zločinů podle §§ 104 (druhá věta), 105 tr. z., totiž kde nelze mluvit o stranictví úřední osoby, pokud se týče o porušení úředních povinností. Tak bylo by pod předpisy zákona o úplatkářství zahrnouti případ, kdy dar je poskytován úředníkovi proto, aby upustil od bezdůvodných výtek (šikan) straně a tím jí poskytl úlevu, nikoli však případy, kdy strana chce dosíci toho, aby úředník upustil od výtek vůbec, tedy i důvodných, neboť v tom již je spatřovati stranictví, pokud se týče porušení úřední povinnosti bez ohledu na to, zda dotčený úředník sám rozhoduje, či zda rozhodnutí jen věcně připravuje, či zda při něm pouze spolupůsobí. To plyne ostatně i z rozhodnutí č. 3198 Sb. n. s., jehož

se obžalovaní H. a Ch. ve svém odvodu dovolávají. Co je rozuměti pod pojmem stranictví, bylo již vyloženo při vyřizování zmateční stížnosti obžalovaného A.

Vycházejíc z tohoto správného právního výkladu zmíněných skutkových podstat, uvádí zmateční stížnost správně, že pod skutkovou podstatu přečinu o úplatkářství a ne pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. z. lze podřaditi poskytování darů za účelem upuštění od různých výtek výhradně tehda, jsou-li tyto výtky bezdůvodné. — — — —

Jasného a přesného rozsudkového zjištění o tom, zda výtky (obtíže) činěné obžalovaným A. průběhem stavby byly vesměs důvodné neb aspoň zčásti důvodné a za jaké byly osobami v úvahu přicházejícími pokládány, je nezbytně třeba, neboť na zjištění uvedené skutečnosti závisí rozhodnutí otázky, zda jde o pouhé úlevy ve smyslu zákona o úplatkářství, či o stranictví ve smyslu § 105 tr. z. Týká se proto vytýkaná formální vada okolnosti rozhodné a formálně vadné zjištění znemožňuje přezkoumání rozsudku po stránce právní.

Zmateční stížnost obžalovaného C. napadá rozsudek ve výroku, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným zločinem svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. z., jehož se dopustil tím, že v letech 1928—1932 v X. A., vrchního technického radu zemského úřadu a stavebního správce údolní přehrady v X., tedy úředníka při jeho rozhodování ve věcech veřejných hleděl svěstí dary ke stranictví, a uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, č. 5, 8, 9 a), b), 10 tr. ř.

Podle rozsudkových důvodů záležel uvedený zločin, jímž byl obžalovaný C. uznán vinným, jednak v tom, že tento obžalovaný v r. 1928 před zadáním stavby poskytl A-ovi dar na hotovosti 15.000 Kč a mimo to mu slíbil odměnu 1 a $\frac{1}{2}$ % z rozpočteného nákladu stavby, vše za účelem, aby A. firmě při rozhodování o zadání stavby stranil, jednak že za provádění stavby postupně vyplatil A-ovi částku nejméně 206.300 Kč, a to jednak jako plnění onoho slibu, t. j. jako odměnu za získání stavby, jednak aby byly odstraněny t. zv. šikany se strany A.

Provádějíc hmotněprávní zmatky podle § 281, č. 9 a), b), 10 tr. ř., vytýká zmateční stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení především potud, pokud v poskytování odměny A-ovi v částce nejméně 206.300 Kč shledal zločin podle § 105 tr. z., ježto zločin byl dokonán již dáním slibu, takže k plnění slibu, k němuž došlo už po dosažení výsledku, t. j. po získání stavby, nelze již podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. z., jehož se dopouští, kdo úředníku poskytne nebo slíbí dar za účelem stranickým. Tuto výtku dlužno uznati za opodstatněnou.

Zásadně nespadá pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. z. poskytování darů po skončeném úředním jednání, při němž měl dotčený úředník podle úmyslu strany projevit stranickou, tedy ani poskytování darů jako odměny za to, že stranický úkon byl proveden. Pouze tenkrát bylo by možno spatřovati zločin podle § 105 tr. z. v poskytnutí daru úředníku v době, kdy úřad o věci již rozhodl, pokud je tu ještě abstraktní možnost dalšího spolupůsobení na konečném rozhodnutí (Ö. R. 621). O takovýto případ však zde nejde, neboť ze zjištění rozsudkového plyne,

že dary ve výši nejméně 206.300 Kč se strany obžalovaného C. byly poskytovány A-ovi v době, kdy o zadání stavby bylo již rozhodnuto, ba dokonce v době, kdy stavba se již prováděla, takže možnosti dalšího spolupůsobení na konečném rozhodnutí (t. j. zadání stavby) tu již ani abstraktně nebylo (srov. rozh. č. 1823 Sb. n. s.). Že by dary tyto, které byly vypláceny obžalovanému A. jako splnění daného slibu, a to jako odměny za získání zadání stavby, kteréhožto úředního výkonu se obžalovaný A. zúčastnil, byly poskytnuty ještě za účelem svedení A. ke stranictví i za provádění prací samých, zejména během provádění stavby, na to nalézací soud neususuzuje; dospěl naopak k závěru, že dary směřovaly jen k dosažení úlev ve smyslu § 2 zák. o úplatkářství.

Porušil proto nalézací soud tím, že poskytování darů ve výši nejméně 206.300 Kč A-ovi průběhem stavby, jako odměnu za získání stavby, podřadil pod skutkovou podstatu zločinu svádění ke zneužití moci úřední, zákon v ustanovení § 105 tr. z. a zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Tentýž důvod zmatečnosti je dán i u obžalovaného B., pokud byl uznán vinným zločinem spoluviny na zločinu svádění ke zneužití úřední moci podle §§ 5, 105 tr. z., jehož se dopustil tím, že právě uvedený zlý skutek obžalovaného C., který nalézací soud neprávem podřadil pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. z., pochvalou i radou nastrojil, k vykonání jeho úmyslným opatřením prostředků pomáhal a k bezpečnému jeho vykonání přispěl, a dlužno proto k tomuto hmotně-právnímu zmatku ve smyslu § 290 tr. ř. přihlídnouti z moci úřední, i když obžalovaný B. v tom ohledu uplatňovaný zmatek po zákonu neprovádí. — — —

Stejně jako poskytnutí daru úředníku po skončeném úředním jednání nelze zásadně podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. z., nepatří pod sankci § 104 tr. z. ani přijímání darů po skončeném úředním jednání. Že by dary ve výši nejméně 206.300 Kč, přijaté A-em v době stavby, byly zároveň i prostředkem, aby přízeň jeho, jako správce stavby přehrady byla zároveň též získána a zabezpečena pro budoucí případy jeho zakročování, nalézací soud nezjistil a něco takového ze zjištění rozsudkových nejen neplyne, nýbrž naopak nalézací soud zjišťuje, že A. nevěděl o dvojím účelu darů, tedy že byly poskytovány také aspoň za účelem odstranění tak zv. »šikan«. Stojí tedy rozsudek zřejmě na stanovisku, že obžalovaný A. přijímal uvedené dary jako plnění daného slibu za to, že stavba byla zadána konsorciu. V tom však netkví skutková podstata zločinu podle § 104 tr. z., neboť ke skutkové podstatě tohoto zločinu stačí již přijetí slibu, čímž je tento trestný čin dokonán.

Porušil proto nalézací soud tím, že přijímání darů ve výši nejméně 206.300 Kč A-em jako odměny za zadání stavby, tedy přijímání darů po skončeném úředním jednání, při němž k projevu stranictví se strany úředníka došlo neb aspoň dojíti mělo, podřadil pod skutkovou podstatu zločinu brání darů ve věcech úředních, zákon v ustanovení § 104, věta 2 tr. zák. a zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř. I když tato zmatečnost není vytýkána obžalovaným A., jehož zmateční stížnost byla

jako neodůvodněná, resp. po zákonu neprovedená zamítnuta, bylo nutno ve smyslu § 290 tr. ř. k ní přihlédnouti z moci úřední a zrušiti rozsudkový výrok, pokud právě v uvedeném jednání shledal skutkovou podstatu zločinu podle § 104 tr. z., jako zmatečný. — — —

Čís. 5943.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa § 403, čís. 3 tr. zák. nie je treba, aby padelaná listina mala všetky náležitosti pre listinu práve toho druhu predpísané, ale stačí, bola-li spôsobilá k prevedeniu toho účelu, ktorému mala slúžiť.

(Rozh. zo dňa 25. júna 1937, Zm III 604/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin falšovania súkromnej listiny zmatočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Vecný dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. čo do zločinu padelania súkromnej listiny podľa § 401, 403, č. 3 tr. z. uplatňuje sťažovateľ jednak námietkou, že tu chýba zlý úmysel, jednak preto, že vkladnej knižky pri nedostatku druhého podpisu nedalo sa použiť k dokázaniu trvania nejakého záväzku alebo práva, že niet tu tedy podstatnej náležitosti tohoto trestného činu. — — —

Pokiaľ zmätočná sťažnosť uplatňuje tento dôvod zmätočnosti preto, že niet tu podstatnej náležitosti tohoto zločinu, lebo vraj pri nedostatku druhého podpisu nebola vkladná knižka spôsobilá k dokázaniu trvania nejakého záväzku alebo práva, je zmätočná sťažnosť bezzákladná.

K ustáleniu skutkovej podstaty tohoto trestného činu nie je treba, aby padelaná listina mala všetky náležitosti pre listinu práve toho druhu predpísané, tedy v súdenom prípade, aby príjem vkladu vo vkladnej knižke bol potvrdený dvoma podpismi úradujúcich úradníkov, ktorý predpis je iba vnútorným opatrením peňažného ústavu, ale stačí, keď bola spôsobilá k prevedeniu toho účelu, ktorému mala slúžiť, tedy v tomto prípade, aby ňou bolo dokazované trvanie záväzku Roľníckej vzájomnej pokladnice v L. voči vkladateľovi, eventuálne jeho právneho nástupcovi.

Podľa zistenia súdov nižších stolíc obžalovaný do vkladnej knižky zapísal dňa 31. marca 1931 vklad 10.000 Kč, hoci uvedená čiastka složená nebola, a odovzdal v tejto časti porušenú vkladnú knižku M-ovi cieľom zaokrytia jeho požiadavky voči obžalovanému, M. odovzdal zase knižku bernému úradu na dlžnú daň, ktorý úrad knižku predložil k inkasu Roľníckej vzájomnej pokladnici.

Z toho je zrejmé, že táto listina bola opätovne použitá k tomu, aby ňou bolo dokazované trvanie záväzku Roľníckej vzájomnej pokladnice, a bola teda nepochybne k tomu aj spôsobilá. Nemýlili sa tedy súdy nižších stolíc, keď v tomto čine obžalovaného spoznaly skutkovú podstatu zločinu podľa §§ 401, 403, č. 3 tr. z. a preto rozsudok odvolacieho súdu týmto zmätkom netrpí.